

den haade paa Lønner og Metaller, det utilraadeligt for Tiden at gaa videre, naar der ikke samtidigt gives Statskassen et forsvareligt Bederlag. At det vilde være særdeles ønskeligt at faae tilveiebragt Udvei til et saadan Bederlag, erkjendes ogsaa af de førstnævnte Medlemmer af Flertallet, om de end ikke anse det for uundgaelig nødvendig; men med denne fælles Opfattelse har Flertallet i dets Helhed ikke kunnet Andet end heste sig Blif paa, hvor nær det ligger at komme tilbage paa den Forhøielse af Brændevinsafgiften, hvorom der, som anført i 1871, i Hovedsagen var fuldstændig Enighed imellem begge Rigsdagens Afdelinger og Regjeringen, uden at der senere er indtruffet Noget, som kunde gjøre Forhøielsen mindre tilraadelig nu end den Gang. I sig selv maa det uden Tvivl anses som det Naturlige, ligesom det ogsaa tidligere har været det Sedvanlige, at man, naar der foretages en omfattende Revision af Goldtarifen, ogsaa tager Brændevinsafgiften med under Betragtning, og det maa erindres, at efter den Beregning, der blev lagt til Grund, da den nuværende Brændevinsafgift paabødes, var det Lønnen, at denne skulde udgjøre netop 6 Sk. pr. Pot, medens det maa antages, at de Fremskridt, der siden den Tid ere blevne gjorte i Brændevinsfabrikationen, have havt til Følge, at Afgiften i Virkeligheden kun kan regnes at blive udredet med neppe $4\frac{1}{2}$ Sk. pr. Pot Naar derfor Rarrumsafgiften, saaledes som det i 1871 paatænktes, forhøies saaledes, at der under den nu brugelige Fabrikationsmaade kan ventes indbraget i Skat 6 β for hver Pot Brændevin, der fabrikeres, hvilket efter de Rigsdagen i 1871 forelagte Beregninger maa antages omtrent at ville blive Tilfældet, naar Rarrumsafgiften i Stedet for at den nu er 1 Rd., anføres til 2 Kroner 75 Ore, vil Følgen egentlig kun blive den, at netop den Betsatning af Brændevinen bliver til Virkelighed, som allerede den gjældende Lovgivning har villet skulle finde Sted. At dette sker, maa nu Flertallet, fra enhver Side betragtet, anse for rigtigt og anbefaleligt, og det har derfor, særligt med den Udfigt, der efter det Ovenansførte aabner sig til ved en saadan Omregulering af Brændevinsafgiften nu at kunne opnaa vigtige Fordele af en ganske anden Betydning end dem, om hvilke der i 1871 var Spørgsmaal, ikke kunnet undlade at komme frem med Forslag om denne Lønses Gjennemførelse.

Fastsattes Brændevinsafgiften til den her omtalte Størrelse, kan det vel antages, at derved vil indvindes en Merindtægt af omtrent 600,000 Rd. aarlig, og med en saadan Merindtægt vil det da ikke blot være uden al Betænkelighed ved Frigjørelse af alle de omtalte Raastoffer at indføre, hvad Flertallet efter sin Opfattelse maa anse som en virkelig principiel Forbedring i vort hele Goldsystem, men det maa erkjendes, at derved tillige aabnes Muligheden for endnu andre, i sig selv mindre vigtige Goldlempelser, som dog kunne an-

tages at ville blive modtagne som et Gode af Befolkningen. I denne Henseende forekommer det nu Flertallet, at Lønnen naturligt maa henvende sig paa en Smødekommun af det i Folkethinget udtalte Ønske om en Nedsættelse af Kaffeolden, saa meget mere, som man, hvis der overhovedet var nogen Anledning til at søge den ringe Forbudselse af Brændevinen, der kan antages at ville blive Følgen af det fremsatte Forslag, godtgjort ved et direkte Bederlag til den brændevinsdrifvende Del af Befolkningen, neppe kunde tænke sig et mere passende Bederlag end netop en Formindskelse af Kaffeprisen. Ser man imidlertid hen til de store Fluktuationer, der altid finde Sted i Markedspriserne paa Kaffen, turde det være klart, at en Nedsættelse af Golden paa denne Artikel, som skal kunne være Brugerne til nogen virkelig Nytte, ikke maa være ganske ubetydelig. Man har ment, at det ikke vil have nogen stor Interesse at være ved Kaffeolden, naar man ikke ved Nedsættelse kan gaa ned til det Halve af, hvad den nu er. Herved vil der ganske vist gaa bort en betydelig Del (jikkert over $\frac{2}{5}$) af, hvad der ved Brændevinsafgiftens Forhøielse vil blive indbrundet; men efter Flertallets Skøn vilde dette dog uden nogen virkelig Fare kunne indvømmes, og Sættelsen vilde da have en Betydning, som man ikke kan tillægge en mindre Nedsættelse.

Efter disse Bemærkninger om de Spørgsmaal, som Flertallet ved denne Sags Behandling har maattet anse som Hovedpunkterne, skal det gaa over til, følgende Ordren i Lovudkastet, at omtale de forskjellige andre Punkter, med Hensyn til hvilke det har fundet Grund til at stille Endringsforslag.

Under Nr. 25 i Lovudkastets Tarif er der foreslaet en Nedsættelse af Golden paa Fjær og Dun fra 5 β (10 Ore) til 6 Ore, som kan antages at ville give Statskassen et aarligt Tab af c. 5,300 Rd. og som Flertallet, naar henses til, at Prisen paa ordinære Fjær vel omtrent er 72 β Hundet og paa Dun meget høiere, tvivler om, at der er tilstrækkelig Anledning til. Sæller ikke har man, og deri har Mindretallet været enigt, kunnet skønne, at der var fyldestgjørende Grund til at nedsætte den nuværende i Udvalgets Dine ingenlunde særdeles høie Gold af 16 β pr. Rd. paa de under Nr. 31 nævnte Galanterivarer og de andre dermed i Klasse staaende Artikler, der for Størstedelen maa anses som Luxusartikler.

Forhøies Brændevinsafgiften, tror man, at dette naturligvis bør medføre en Forhøielse af Golden paa Fjær (Nr. 33), som efter de Udvalget meddelte Oplysninger passende menes at burde fastsættes til 16 Ore pr. Rd.

Goldet paa Klaviaturinstrumenter, der under Nr. 48 er foreslaet nedsat fra 10 pSt. til 5 pSt. af Verdien, vilde Flertallet af Hensyn til den indenlandske Instrumentsfabrikation helst lade forblive uforandret.